บทที่ 2
ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทบทวนวรรณกรรม

ความเจริญทางเศรษฐกิจปัจจุบันก่อให้เกิดปัญหาสังคมและการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตตามมาอย่างมาก จะเห็นได้จากปัญหาอาชญากรรมที่มีแนวโน้มจะทวีจำนวนและความรุนแรงเพิ่มขึ้น จากรายงานประจำปีของกรมราชทัณฑ์ พ.ศ. 2541[1] พบว่า จำนวนผู้ต้องขังคดีต่าง ๆ ทั้งชายและหญิงมีจำนวนสูงขึ้นเมื่อเทียบกับคดีในปี 2538 2539 และ 2540 ที่มีจำนวน 74,112 65,526 75,320 และ 97,027 ราย ตามลำดับ นอกจากนี้กลุ่มอายุที่พบคือกลุ่มที่อยู่ในวัยแรงงานทั้งสิ้น กล่าวคือ ร้อยละ 35.58 เป็นกลุ่มอายุ 25-25 ปี รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 18 – 25 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.98 รายงานเหล่านี้ไม่รวมผู้ที่อยู่ในระหว่างคุมขัง ฝากขัง รอลงอาญาและคุมประพฤติ จะเห็นได้ว่าแต่ละปีรัฐต้องสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นผู้ต้องขังหรือคดีเพิ่มขึ้นในขณะที่ผลกระทบต่อผู้เสียหายที่เสียชีวิตก็มีจำนวนที่ไม่แตกต่างกัน คดีหลายประเภทสามารถนำผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ แต่บางคดีก็ไม่สามารถหาผู้ทำผิดมาลงโทษได้ เช่น การฆ่าผู้อื่น การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น คดีที่เกิดขึ้นเป็นเสมือนภาพสะท้อนที่บอกให้เห็นถึงความล่มสลายของสังคม และสถาบันครอบครัว ได้แก่ คดียาเสพติด ที่มีแนวโน้มว่ามีมากขึ้นและยากต่อการปราบปราม นอกจากนี้อัตราการทำผิดซ้ำซ้อนและได้รับการลงโทษโดยการเป็นนักโทษเด็ดขาดมีจำนวนครั้งของการต้องโทษสูงสุด 5 ครั้ง พบร้อยละ 0.60 ของนักโทษทั้งประเทศ และที่พบมากที่สุดคือกลุ่มนักโทษเด็ดขาดที่ทำผิด 1 ครั้ง มีร้อยละ 86.86 ลักษณะของนักโทษที่ต้องขังส่วนใหญ่ร้อยละ 31.86 เป็นนักโทษชั้นกลาง รองลงมาร้อยละ 27.32 เป็นนักโทษชั้นเยี่ยม [1] นอกจากความสูญเสียด้านทรัพยากรมนุษย์แล้ว รัฐต้องเสียค่าใช้จ่ายในการลงทุนเพื่อการดูแลกลุ่มนักโทษผู้ต้องขังเหล่านี้ โดยใช้งบประมาณในปี 2541 ถึง 4,752,631,600 บาท ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหมวดค่าใช้สอยและวัสดุคิดเป็นร้อยละ 37.86 และงบลงทุนในหมวดครุภัณฑ์ที่ดินและสิ่งก่อสร้างร้อยละ 32.25 [1] ซึ่งสูงกว่าในปี 2539 ที่รัฐใช้งบประมาณไป 3,911,283,250 บาท งบลงทุนดังกล่าวใช้ไปในการบริหารจัดการในทัณฑสถาน จะเห็นได้ว่า ในแต่ละปีรัฐต้องเสียค่าใช้จ่ายมิใช่น้อยไปกับการดูแลและพัฒนานักโทษที่มีแนวโน้มว่าจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

การทำผิดของนักโทษแต่ละครั้งจะผ่านกระบวนการการสืบสวนสอบสวนจากพนักงานสืบสวนสอบสวนคือเจ้าหน้าที่ตำรวจ ก่อนที่จะมีการจับกุมเพื่อดำเนินคดีและหาหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อการส่งฟ้องต่อไป แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นสำหรับเจ้าพนักงานสืบสวนสอบสวนคือ กระบวนการในการพิสูจน์หลักฐานและสืบหาผู้ต้องหา บางครั้งขาดหลักฐานข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทำให้การจับกุมล่าช้าและไม่สามารถนำตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ และมีโอกาสที่จะกระทำผิดซ้ำซากต่อไป

นักวิชาการทางด้านอาชญาวิทยา และทัณฑวิทยา พยายามสรุปถึงลักษณะของผู้กระทำผิด ลักษณะการทำผิด ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการทำผิดของอาชญากรทั้งคดีอุกฉกรรจ์และไม่อุกฉกรรจ์ ที่ตำรวจต้องดำเนินการสืบสวนเพื่อหาผู้ทำผิดมารับการลงโทษตามกฎหมาย แต่ปัญหาที่พบและมีข้อร้องเรียนกันมากคือพนักงานสอบสวนสืบสวนใช้เวลาค่อนข้างมากในการสืบหาข้อเท็จจริงเพื่อให้ได้หลักฐานเพื่อการจับกุม ซึ่งบางครั้งล่าช้าจนเป็นผลให้ผู้บริสุทธิ์คนอื่นถูกทำร้ายเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งนี้เพราะปัญหาหลักคือการขาดข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรหรือผู้กระทำผิดเหล่านั้น

จากสถิติผู้ต้องขัง ปี 2541 พบว่า มีผู้ต้องขังที่เข้ารับการลงโทษในทัณฑสถานต่าง ๆ มีการทำผิดตั้งแต่ 1-5 ครั้ง และมีประสบการณ์ในการทำผิดมาก่อน ดังนั้นแนวโน้มที่จะทำผิดในครั้งต่อ ๆ ไปจึงมีมาก สถิติการเกิดอาชญากรรมในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ปล้น ฆ่า ชิงทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ข่มขืนกระทำชำเราเหล่านี้สะท้อนภาพของการล่มสลายและปัญหาของสังคม ครอบครัวและชุมชน จนมีคำถามว่า เหตุการณ์เหล่านี้พอจะแก้ไขเยียวยาหรือไม่ คำตอบก็คือ ขึ้นอยู่กับความร่วมมือของกลุ่มผู้เกี่ยวข้องทั้งตัวประชาชน ครอบครัว ชุมชน องค์การทั้งรัฐและอกชน ต้องร่วมมือกันอย่างแข็งขันและเหนียวแน่นรวมทั้งมีความจริงใจในการพยุงและพัฒนาสังคมให้ดีขึ้น

เมื่อเกิดมีปัญหาอาชญากรรม สิ่งที่หลายฝ่ายต่างเห็นพ้องต้องกันคือ ปัญหาที่เกิดมีผลกระทบต่อสังคมและการจัดระเบียบทางสังคม อาชญากรเป็นผลผลิตของสังคมที่ล่มสลาย แต่การแก้ไขปัญหาก็ไม่สามารถทำให้ปริมาณการเพิ่มของอาชญากรลดลงจนมีนักสังคมวิทยากล่าวว่า **จำนวนอาชญากรรมเพิ่มขึ้นไปในทิศทางเดียวกันกับความเจริญทางวัตถุ ปัญหาอาชญากรรมและการเพิ่มของอาชญากรเป็นหน้าที่ที่ทุกฝ่ายต้องตระหนักถึงมิใช่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องรับผิดชอบ การร่วมมือกันหลายฝ่ายน่าจะสามารถช่วยให้ปัญหานี้ลดลงได้และทำให้ทุกคน ในสังคมอยู่กันอย่างมีความสุขไม่ต้องคอยหวาดระแวง แต่ปัญหาดังกล่าวมักไม่ได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ดังนั้นปัญหาดังกล่าวจึงยังคงอยู่คู่กับสังคม ตราบใดที่ทุกคนยังมีความเห็นว่าเป็นเรื่องไกลตัวเอง**

บริบทของอาชญากรรม

การศึกษาทางด้านอาชญากรรมได้รับการกำหนดให้เป็นศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับหลายสาขาวิชา และมีความหลากหลายในเรื่องการให้ความหมายหรือขอบข่ายของอาชญากรรม เพราะการกำหนดว่าอะไรคืออาชญากรรมนั้นมองได้หลายแง่มุมทั้งนี้อาจต้องพิจารณาจากวัฒนธรรมและปทัสถานของสังคมนั้น ๆ แต่อย่างไรก็ตามก็มีผู้ให้ความหมายอาชญากรรมไว้ดังนี้

ปุระชัย[2] อ้างความหมายของอาชญากรรมตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. 2525 ว่าหมายถึง การกระทำความผิดทางอาญา คำว่าอาญา แปลว่า อำนาจหรือโทษ ส่วนคำว่า กรรม ก็คือ การกระทำ ส่วนในภาษาอังกฤษ crime มาจากรากศัพท์ภาษากรีกว่า crimen แปลว่า การกล่าวหา หรือการกระทำความผิดโดยบุคคลหนึ่งต่อบุคคลอื่น ผู้เสียหายสามารถเรียกคืนความเสียหายหรือเรียกชำระหนี้ความแค้นได้จากผู้กระทำผิดหรือแม้แต่จากสมาชิกอื่นในครอบครัวของผู้กระทำผิดได้โดยตรง ซึ่งผลต่อมาคือไม่สามารถควบคุมความสงบของสังคมได้เพราะประชาชนมัวแต่แก้แค้นกันอยู่

เสริน[3] กล่าวสรุปว่า ธรรมชาติของการกระทำที่ถือว่าเป็นอาชญากรรมตามทรรศนะในทางกฎหมาย อาชญากรรมมี 2 แบบ คือ การละเมิดกฎหมายอาญา และแบบที่เป็นการละมิดกฎหมายอะไรก็ได้ที่รัฐเอาโทษทางอาญา ส่วนการพิจารณากันด้วยแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับข้อสมมติเฉพาะเรื่องที่ใช้วินิจฉัยพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย จากหลักการทางกฎหมายทำให้ อาชญากรรมกลายเป็นการกระทำที่มีการนิยามความหมายที่ตราไว้ในรูปรัฐบัญญัติหรือพระราชบัญญัติ(statutory law) หรือละเมิดการตีความและคำพิพากษาของศาลที่ไม่ได้ประมวลและบัญญัติไว้ในรูปของกฎหมาย(case law)

สรุปได้ว่า อาชญากรรม เป็นการกระทำที่ผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายและสังคม และนอกจากนี้อาชญากรรมยังสามารถอธิบายตามแนวคิดของศาสตร์อื่น ๆ ได้อีก เช่น ศาสนา ไสยศาสตร์ เป็นต้น

การทำผิดตามแนวคิดด้านจิตวิทยา [2]

ในการศึกษาปัญหาของการก่ออาชญากรรมทั้งตัวอาชญากรและครอบครัวรวมทั้งเหยื่ออาชญากรรมและครอบครัว นักวิชาการได้พยายามค้นหาปัจจัยร่วมที่ทำให้บุคคลก่ออาชญากรรมขึ้น ตลอดจนผลกระทบที่สังคมจะได้รับจากการกระทำของอาชญากรนั้น ๆ และเชื่อว่าส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากปัญหาทางด้านจิตใจ นักจิตวิทยาได้พยายามหาคำตอบในเรื่องนี้ และมีการเสนอเฉพาะแบบอย่างทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง กับการอธิบายปรากฏการณ์อาชญากรรมและสรุปได้ 3 แบบอย่าง คือ แบบอย่างจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis Paradigm) แบบอย่างพฤติกรรมนิยม (Behaviorism Paradigm) และ แบบอย่างจิตวิทยาชีวะ (Biopsychology Paradigm)

1.แบบอย่างจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis Paradigm) มีนักจิตวิทยาที่สำคัญคือ ซิกมันต์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ได้กล่าวว่า จิตวิเคราะห์เป็นทั้งทฤษฎีและระเบียบวิธีวิจัยที่มุ่งอธิบายพฤติกรรมทั่วไป ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยอาศัยแนวความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับระบบพลังงานภายในซึ่งหมายถึงระบบที่ปล่อยพลังงานออกมาในลักษณะปฏิสัมพันธ์กันกับสภาพแวดล้อมตามทรรศนะของฟรอยด์ และจัดโครงสร้างบุคลิกภาพที่อยู่ภายใต้จิตสำนึกของบุคคลที่ประกอบด้วย id คือ พลังผลักดันให้บุคคลกระทำการต่าง ๆ ตามปรารถนาโดยไม่รู้สึกตัว ego เป็นส่วนของบุคลิกภาพที่ตระหนักถึงโลกและความเป็นจริง และ superego จะคอยควบคุมไม่ให้พฤติกรรมออกนอกลู่นอกทางหรือคือมโนธรรมนั่นเอง นักจิตวิทยารุ่นหลัง ๆ ได้พยายามศึกษาและอธิบายพฤติกรรมของคนทั่วไปและพฤติกรรมของอาชญากร เช่น Fiedlander ให้ทรรศนะว่า เยาวชนที่กระทำผิดก็คือ บุคคลที่แสดงออกถึงแรงต่อต้านสังคมซึ่งถูกระงับไว้สำหรับบุคคลปกติ แม้สภาพแวดล้อมที่ไม่พึงปรารถนาจะมีส่วนผลักดันให้เยาวชนละเมิดกฎหมาย แต่สภาพแวดล้อมก็เป็นเพียงสาเหตุที่เบิกทางให้การต่อต้านสังคมสามารถผลักดันออกจากภายในบุคคลได้เท่านั้น ส่วน Alfred Adler ศึกษาเกี่ยวกับปมด้อย(inferiority complex) อธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมได้ว่า คนบางประเภทประกอบอาชญากรรมเพื่อเรียกร้องความสนใจ เพราะต้องการใช้ความสนใจที่ได้รับทดแทนหรือชดเชยปมด้อยของตนเอง พวกนี้มีลักษณะดื้อรั้นและขาดความร่วมมือเพราะอาชญากรมักเป็นผู้มีประสบการณ์ทางลบมาตั้งแต่เยาว์วัย ยังมีนักจิตวิทยาอีกหลายท่านที่พยายามเชื่อมโยงอาชญากรรมกับพฤติกรรม บุคลิกภาพ และเชาว์ปัญญา

2. แบบอย่างพฤติกรรมนิยม (Behaviorism Paradigm) กลุ่มนักจิตวิทยาที่เชื่อในเรื่องพฤติกรรมมนุษย์ เชื่อว่า พฤติกรรมมนุษย์มีความซับซ้อนมากกว่าพฤติกรรมของสัตว์และเน้นความสำคัญของสิ่งเร้าและพฤติกรรมตอบสนองอย่างมาก พฤติกรรมนี้สืบทอดจากคุณสมบัติทางพันธุกรรมของระบบประสาทซึ่งเรียกว่าพฤติกรรมสัญชาติญาณ ได้แก่ taxis reflex และ instinct นอกจากนี้ยังเชื่อว่าพฤติกรรมการเรียนรู้มีส่วนในการเกิดพฤติกรรมอาชญากรได้ เช่น การเริ่มต้นการเป็นอาชญากรโดยการชโมย แล้วเริ่มมีการเรียนรู้และดัดแปลงไปจนกลายเป็นการโจรกรรมมืออาชีพ เป็นต้น นั่นคือ ทุกครั้งที่ประสบผลสำเร็จตามแผนประทุษกรรมประสบการณ์เช่นนี้ย่อมเป็นสิ่งเร้าที่กำหนดเงื่อนไขให้อาชญากรผู้นั้นประกอบอาชญากรรมเพื่อให้ได้รับรางวัลเช่นนี้เรื่อยไป

3. แบบอย่างจิตวิทยาชีวะ (Biopsychology Paradigm) ได้นำเอาระเบียบวิธีวิจัยแบบวิทยศาสตร์ธรรมชาติมาทำการศึกษาอวัยวะภายในของมนุษย์โดยเน้นที่ระบบประสาทและสมอง และยืนยันว่า ต้นกำเนิดของความคิดและศูนย์สั่งการทั้งปวงของมนุษย์อยู่ที่สมองโดยมีระบบประสาทเชื่อมโยงสมองกับส่วนต่าง ๆ ของร่างกายและสภาพภายนอกร่างกาย

นิพนธ์ และคณะ[4] ศึกษาอาชญากรรมในภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี โดยสัมภาษณ์ผู้ต้องขัง 200 คน และผู้เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขัง พบว่า มูลเหตุของการก่อคดีฆ่าคนตายที่สำคัญมี 3 ประการ คือ ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐจึงต้องจัดการกันเอง หรือฆ่ากันเอง การขัดแย้งเรื่องที่ดินและการขัดแย้งเรื่องอสังหาริมทรัพย์ ฆาตรกรเป็นผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจแต่มีทัศนะชอบใช้ความรุนแรงเพราะเห็นว่าระบบความยุติธรรมของรัฐไม่สามารถให้ความเป็นธรรม นอกจากนี้ยังพบว่าเหตุการณ์ที่เกิดการฆ่ากันตายเป็นปฏิกริยาโต้ตอบทางสังคมระหว่างผู้ที่รู้จักกันอยู่แล้วเนื่องจากความโกรธแค้น ชิงชังและต้องการรักษาศักดิ์ศรี และสรุปสาเหตุของการเกิดอาชญากรรม ดังนี้

1.สาเหตุทางเศรษฐกิจ

2.สาเหตุทางสังคมและวัฒนธรรม

3.สาเหตุทางการเมือง

4.สาเหตุทางชีวภาพและจิตภาพ

การลดปัญหาอาชญากร

การลดปัญหาอาชญากรที่สำคัญคือ การป้องกันมิให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น และมีกฎหมายเป็นเครื่องมือกล่าวคือ การที่ผู้กระผิดได้รับการลงโทษอาจด้วยการคุมขัง การควบคุมพฤติกรรมก็น่าจะดูมีคุณธรรมมากกว่าซึ่งประเทศไทยเปลี่ยนจากการลงโทษที่รุนแรงมาเป็นการลงโทษโดยการพยายามปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่อยู่ในความดูแลของเจ้าหน้าที่ที่เรียกว่า **"การคุมประพฤติ"** ซึ่งก็ได้ผลระดับหนึ่งกล่าวคือมีคนกลุ่มหนึ่งที่ไม่มีการทำผิดซ้ำซาก แต่ก็มีส่วนหนึ่งที่กลับไปทำผิดอีกและมีกลวิธีที่พัฒนาสูงขึ้นเพราะการก่อคดีอาชญากรรมเป็นเรื่องของการเรียนรู้และพัฒนา[5]

วิธีการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในทางอาชญาวิทยามีหลัก 2 วิธี คือ[6]

การปรามปราม หมายถึง การพยายามกำจัดและปราบปรามอาชญากรรมที่เกิดขึ้นให้ลดน้อยลงหรือหมดสิ้นไป ซึ่งเป็นการยากที่จะกำราบให้หมดสิ้นไปอย่างราบคาบ เพราะในปัจจุบันจำนวนอาชญากรรมมี

แนวโน้มสูงขึ้นตามการขยายตัวของประชากรและการขยายตัวของเมืองต่าง ๆ ส่วนอีกวิธีหนึ่งนั้นคือ **การป้องกัน**อันได้แก่การตัดโอกาสหรือขจัดความสามารถของผู้ละเมิดกฎหมายโดยไม่ปล่อยให้บุคคลนั้นกระทำจนเกิดความเสียหายขึ้นซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการลดปัญหาอาชญากรรมได้ดีกว่าวิธีแรกและยังใช้งบประมาณลงทุนน้อยกว่าด้วย

การคุมประพฤติ เป็นวิธีการลงอาญาแก่ผู้กระทำผิดอย่างมีเงื่อนไข ผู้กระทำผิดยังคงดำเนินชีวิตในชุมชนเดิมภายใต้การสอดส่องของดูแลของพนักงานคุมประพฤติซึ่งโดยปกติศาลเป็นผู้แต่งตั้ง การคุมประพฤติมิใช่เป็นแบบของความเมตตาปรานี แต่มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้กระทำผิดแก้ไขตนเองด้วยอิทธิพลของชุมชนมากกว่าการจำคุก หรืออาจสรุปได้ว่า การคุมประพฤติเป็นวิธีการแก้ไขหรือบำบัดรักษาผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งเด็กและผู้ใหญ่ให้กลับประพฤติดี โดยปล่อยตัวผู้นั้นให้เป็นอิสระและดำเนินชีวิตอยู่ในชุมชนเดิม มีพนักงานคุมประพฤติคอยสอดส่องดูแลและแนะแนวเพื่อให้ผู้นั้นปฏิบัติตามเงื่อนไขคุมประพฤติที่ศาลได้กำหนดไว้และกลับตัวเปลี่ยนความประพฤติดีต่อไป

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Cajner [7] ศึกษาการกระทำผิดของเด็กในเมืองโครเอเชีย จำนวน 624 ราย โดยพยายามวิเคราะห์ลักษณะของครอบครัวและสิ่งแวดล้อม พบว่า องค์ประกอบของเศรษฐกิจและสถานภาพของครอบครัวที่มีต่อการกระทำผิด พบว่า ระดับการศึกษา การย้ายถิ่นจากชนบทสู่เมือง ความยากจน สถานภาพทางสังคม อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม เหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดปัญหาการฆ่าคนตายและปัญหาอาชญากรรมอื่น ๆ

Gendreau et al [8] ได้นำเอาข้อมูลการวิจัยที่ศึกษาเรื่องการกระทำผิดของผู้ใหญ่จากหลาย ๆ งานวิจัยมารวมกันวิเคราะห์แบบ meta-analysis จากงานวิจัยทั้งสิ้น 131 งานวิจัย โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้กระทำผิดเป็นนิสัยซ้ำซาก พบว่า ปัจจัยที่มีส่วนกำหนดการกระทำผิด คือ ความต้องการเป็นอาชญากรของผู้นั้น ประวัติการกระทำผิด รวมทั้งความรู้สึกเก็บกด ความเครียด พฤติกรรมต่อต้านสังคม สภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

Northey et al [9] ศึกษาการกระทำผิดของเยาวชนที่ก่อให้เกิดการกระทำผิดซ้ำซากจนกลายเป็นอาชญากร โดยพบว่า สาเหตุสำคัญมาจากครอบครัวที่ล้มเหลว Northey และคณะ จึงได้เสนอวิธีการแก้ไขปัญหา เป็นรูปแบบที่เรียกว่า The Ecosystemic Natural Wrap-Around Model โดยพยายามพัฒนาคุณภาพของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเยาวชน การเน้นปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวและเครือญาติ และที่สำคัญคือ การเตรียมครอบครัวให้พร้อมและเข้าใจปัญหาของเยาวชนที่มีปัญหา

Sucur [10] ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางสถานภาพด้านสังคมและเศรษฐกิจและโครงสร้างของครอบครัว โดยโดยศึกษาในกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาและต้องเรียนซ้ำชั้น พบว่า เด็กที่มีปัญหาเป็นกลุ่มที่มีพื้นฐานทางเศรษฐิจในระดับต่ำ บิดามีการศึกษาต่ำ รวมทั้งมีจำนวนเด็กหรือพี่น้องในบ้านเดียวกันค่อนข้างมาก บิดามารดาและคนในบ้านมีปัญหาเรื่องพฤติกรรม

Paylor [11] ศึกษาปัญหาของเด็กที่ก่ออาชญากรรมในประเทศอังกฤษ พบว่า นักโทษที่เป็นเยาวชนอายุต่ำกว่า 25 ปี เป็นกลุ่มที่ไม่มีบ้านพักอาศัย

McGaha [12] ศึกษาถึงแนวโน้มการพัฒนาทางด้านจิตวิทยาของเด็กที่กลายเป็นอาชญากรและมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนในเวลาต่อมาโดยมีปัญหาจากการพัฒนาบทบาทในครอบครัวที่ไม่ถูกต้อง ในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าเด็กเหล่านี้มีปัญหาที่เกิดในครอบครัวที่มีปัญหาที่บิดามารดาดื่มสุรา ทำให้ขาดความมั่นใจในตัวเอง เก็บกด รู้สึกโกรธ

Farrington [13] ศึกษาเด็กที่ทำผิดในเขตลอนดอนใต้ จำนวน 411 ราย โดยติดตามเด็กตั้งแต่อายุ 8 – 32 ปี ในโรงเรียนและสัมภาษณ์ กลุ่มเหล่านี้ พบว่า ตัวบ่งชี้ของการทำผิดพบได้ในช่วงอายุ 8-10 ปี เด็กพวกนี้มีพฤติกรรรมที่ผิดปกติ มีครอบครัวเป็นอาชญากร ยากจน ขาดการดูแลจากบิดามารดา ต่อมาพัฒนาเป็นกลุ่มที่ต้านสังคมและกลายเป็นพฤติกรรมที่ถาวรเมื่อเป็นผู้ใหญ่

Harada [14] ศึกษาติดตามเด็กที่ทำผิด ในประเทศญี่ปุ่น 10,026 ราย โดยศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงในช่วงต่าง ๆ ของชีวิต พบว่า เป็นเด็กที่มีพ่อหรือแม่คนเดียวหรือไม่มีพ่อหรือแม่ ครอบครัวมีรายได้ต่ำ มีการปรับตัวที่โรงเรียนไม่ถูกต้องโดยเฉพาะในเด็กผู้ชายและพฤติกรรมดังกล่าวจะคงอยู่จนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนในเด็กผู้หญิงจะพบความรุนแรงของพฤติกรรมน้อยกว่า

จากที่ทบทวนวรรณกรรมมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การที่บุคคลจะกลายเป็นอาชญากรอาชีพจะต้องมีการสะสมประสบการณ์หรือพฤติกรรมมาก่อนในวัยเด็ก พฤติกรรมเหล่านี้ถ้าไม่ได้รับการแก้ไขก็จะกลายเป็นอาชญากรที่ก่อปัญหาให้กับสังคม ในขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาถึงองค์ประกอบของปัญหาจะพบว่า ครอบครัว การเลี้ยงดู สภาวะทางเศรษฐกิจด้วย

งานวิจัยส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นที่การศึกษาสาเหตุ และองค์ประกอบในการกระทำผิด ซึ่งดูเหมือนมีคำตอบในใจอยู่แล้วส่วนหนึ่ง แต่การศึกษาที่เน้นที่การให้การดูแลตามสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังยังมีน้อยมาก โดยเฉพาะในประเทศไทย สำหรับต่างประเทศการให้การช่วยเหลือด้านสิทธิมนุษยชนค่อนข้างเข้มแข็งและเอาจริงเอาจัง สังคมไทยยังไม่ใจกว้างพอสำหรับกลุ่มคนที่ต้องขัง การ "ตราหน้า" หรือ "หมายหัว" ยังคงมีอยู่ หากเราจะให้โอกาสแก่คนดังกล่าว ให้เขารู้สึกว่าเขายังมีคุณค่าในสังคม และพร้อมที่จะให้อภัยในความผิดอย่างจริงจัง ไม่ใช่กระทำตามหน้าที่ โอกาสที่จะกระทำผิดอีกคงจะลดน้อยลง เพราะคงไม่มีใคร **"ไม่อยากเป็นคนดี"** ทุกคนอยากมีชีวิตที่เป็นอิสระ มีครอบครัว มีคนรักและมีความหมายสำหรับคนอื่น ๆ ภายหลังจากที่ได้รับโทษตามความผิดที่ได้รับการพิพากษาโดยข้อบัญญัติทางกฎหมายแล้วก็น่าจะสิ้นสุดทุกสิ่งลงได้ แต่ถ้ายังคงมีการตอกย้ำของสังคม ก็อาจเหมือนแรงผลักที่ผลักเอาส่วนที่ไม่ดีของเขาออกมาและเกิดการกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า และหลายคนคิดว่า **"ทำดีแล้วไม่เห็นว่าดี ก็เลวมันเสียเลย"**

แต่ก่อนที่จะถึงการกระทำผิดอย่างถาวร กระบวนการในการพัฒนาศักยภาพของผู้ต้องขังควรได้รับการพัฒนา ทั้งนี้พบว่า ในขณะที่ผู้ต้องขังอยู่ระหว่างการดำเนินคดีที่สถานีตำรวจ หากได้มีการดูแลและให้การช่วยเหลือผู้ต้องขังที่เป็นคดีแรก หรือเป็นคดีเล็กน้อยที่น่าจะมีกระบวนการหรือหน่วยงานหรือองค์กรใด ๆ ที่เป็นทั้งภาครัฐหรือเอกชนให้การช่วยเหลือก่อนที่เขาจะเข้าสู่กระบวนการอันมืดดำร่วมกับผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซึ่งกลุ่มนี้ก็ต้องได้รับการดูแลและบำบัดเช่นกัน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาไม่ได้มุ่งเน้นกระบวนการที่จะเป็นอาชญากรซึ่งมีผู้ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ไว้มากแล้ว แต่จะเป็นกระบวนการการเข้าสู่การเป็นอาชญากรเมื่อต้องขังในสถานีตำรวจ